

տրամաթիք լեզուի թերություն մ'ալ կայ այս գործին մէջ. լեզուն՝ ոգւոյն ճշմարիտ հագուստը չէ. թռիչքը փոքր է. անլի անիկա քնարական է քան ողբերգական. եւ արդէն Շանթը միշտ մեղմ հոգի մը եղած է՝ հովուերգութեամբ մը ինկած է գրական հողին վրայ: Արեղան իր մոռայլ սիրոյն մէջ եւ յիմարական «լինելու թէ չլինելու» նուպաներուն ատեն, ու Համլէթը³⁰ պիտի յիշեցնէր, անթոյ՛չ լեզու մը ունի. Վանահօր խօսքն ալ տարիներով մենութեան եւ խոհանքի լեղին ըմպած մարգարէական կոչը չէ, ինչպէս է օրինակի համար Ուայլտի *Եօթանասնին*³¹ շաշող պատգամը, կամ *Թայխի*³² Պափնոսին³³ գերերկրային քարոզութիւնը. իսկ իշխանուհին ռամկի մը պէս կը խօսի. ո՛ր տեսնուեր է ազնուական տոհմէ կին մը որ ինքզինքին համար ըսէր. «Ես պառաւ կնիկ մըն եմ». ասիկա գռեհիկ է:

Վերջացնելու համար, տիկնայք եւ տեսարք: Մէկ կողմ առնելով մէկ երկու աւելորդ մասեր՝ առաջին տեսարանին սկիզբի մասը, եւ վերջիններէն մին, մէկ կողմ դնելով իշխանուհոյն տիպարը՝ իբր տկար արտայայտութիւն, նաեւ լեզուական թերին իմ ըմբռնումով՝ Շանթի գործը աննախընթաց է մեր մէջ իբր՝ *symbolique* գործ, արգասանդ է մտածումներով, լաւ դաշնաւորուած բեմական պատկերներու համադրութեամբ: *Հին աստուծները* պատուարեր է հայ գրականութեան եւ հեղինակին: